

Sygn. akt VII U 1631/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w VII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: **SSR del. do SO Jarosław Matuszczak (spr.)**

Protokolant: ref. staż. Magdalena Szczygieł

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r. w Gdańsku,

na rozprawie,

sprawy z odwołania **R. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 08 lipca 2015 r., nr (...)

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.**

o prawo do emerytury

oraz sprawy z odwołania **R. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 sierpnia 2015 r., nr (...)

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.**

o prawo do emerytury

oddala obydwie odwołania.

Sygnatura akt: VII U 1631/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. odmówił R. K. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. udowodnienie jedynie 4 lat, 3 miesięcy i 21 dni pracy w warunkach szczególnych, zamiast wymaganych 15 lat. W uzasadnieniu decyzji pozwany organ rentowy wskazał, iż do pracy w szczególnych warunkach Zakład nie uwzględnił okresu pracy od 02 stycznia 1991 r. do 31 lipca 1994 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w G., gdyż w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 08 kwietnia 2015 r. zakład pracy wykazał, że wykonywał Pan ciężkie prace :załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie wykaz A dział VIII Transport, poz. I rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych (wykaz A, dział XIV - prace różne – poz. 16 w/w rozporządzenia) w związku z tym, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie wykonywał Pan jednego rodzaju prac nie można w/w okresie uwzględnić do pracy w szczególnych warunkach (**k. 15 akt emerytalnych**).

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca podniósł, iż do dnia wejście w życie przepisów ustawy emerytalnej przepracował ponad 17 lat tj. od dnia 23 lipca 1979 do 31 grudnia 1990 r. pracował we (...) (...) G., gdzie do końca zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace mechanika w kanałach remontowych i dodatkowo był operatorem żurawia, natomiast w okresie od 02 stycznia 1991 r. do 31 października 2008 r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w G. również na stanowisku mechanika w kanałach remontowych (**k. 2-3**).

W odpowiedzi na powyższe odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, a w uzasadnieniu powołał się na argumentację zawartą w treści zaskarżonej decyzji wskazując, iż w okresie od 02 stycznia 1991 r. do 31 lipca 1994 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w G. ubezpieczony był zatrudniony na stanowiskach mechanik samochodowy, operator żurawia, brygadzysta i ślusarz, natomiast zakład pracy w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych nie wskazał w jakim okresie zatrudnienia, jakie prace ubezpieczony wykonywał, w związku z czym nie można przyjąć, iż prace w szczególnych warunkach były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (**k. 5-7**).

Kolejną decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. odmówił R. K. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. udowodnienie jedynie 4 lat, 3 miesięcy i 21 dni pracy w warunkach szczególnych, zamiast wymaganych 15 lat. W uzasadnieniu decyzji pozwany organ rentowy co do zaliczenia okresu od 02 stycznia 1991 r. do 31 lipca 1994 r. podtrzymał stanowisko wyrażone w poprzedniej decyzji, dodatkowo wskazując, iż do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił również okresu zatrudnienia od 23 lipca 1979 r. do 31 grudnia 1990 r. we (...) (...) w G. ponieważ za ten okres ubezpieczony nie przedłożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach przez w związku z czym nie można stwierdzić w jakim okresie faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy ubezpieczony wykonywał prace na stanowiskach, na których wykonywana była praca w szczególnych warunkach (**k. 17 akt emerytalnych**).

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca wskazał, że nadal nie zgadza się ze stanowiskiem organu (**k. 11 a.s.**)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 12 sierpnia 2015 r. (**k. 12-14 a.s.**)

Postanowieniem z dnia 20 października 2015 r. sprawy z odwołania od decyzji z dnia 08 lipca 2015 r. oraz od decyzji z dnia 12 sierpnia 2015 r. zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (**k. 16 a.s.**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. K., urodzony (...), w dniu 08 czerwca 2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Ubezpieczony jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, lecz wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wymagany wiek - 60 lat – ubezpieczony ukończył w dniu 14 czerwca 2015 r.

okoliczności bezsporne, a nadto: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – 1-4 pliku emerytalnego akt ZUS

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. łączny okres sumaryczny staż emerytalny 25 lat, 3 miesiące i 21 dni, jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu okres zatrudnienia od 01 sierpnia 1994 r. do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w G. – 4 lata 3 miesiące i 12 dni (po odliczeniu okresów zwolnień lekarskich).

Zaskarżonymi w sprawie decyzjami z dnia 08 lipca 2015 r. i 12 sierpnia 2015 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. nie udowodnienie wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Okoliczności bezsporne, nadto: karta przebiegu zatrudnienia – k. 14 pliku emerytalnego akt ZUS, zaświadczenie z 19.01.2004 r. k. 9 pliku emerytalnego akt ZUS , decyzje pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 08 lipca 2015 r. i 12 sierpnia 2015 r. – k. 15 i 17 pliku emerytalnego akt ZUS

W okresie od 23 lipca 1979 r. do 31 grudnia 1990 r. R. K. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy we (...) (...) w G.. Początkowo ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku kierowcy. Ubezpieczony jeździł wówczas samochodem osobowym.

Od wiosny 1980 r. ubezpieczony był operatorem dźwigu samochodowego (...) o udźwigu 7,5 tony.

Od dnia 01 kwietnia 1981 r. powierzono mu obowiązki brygadzysty warsztatu samochodowego. Od tego czasu ubezpieczony w normalnym czasie pracy pracował już tylko jako mechanik samochodowy okresowo pełniąc funkcję brygadzysty (do 01 czerwca 1983 r., następnie od dnia 13 stycznia 1987 r.).

Umową z dnia 30 stycznia 1987 r. pracodawca zobowiązał się skierować ubezpieczonego na wewnątrzzakładowy kurs obsługi żurawi typu ZB-75/100 i pokryć jego koszty, jak również udzielić płatnego zwolnienia z części dnia pracy w celu uczestnictwa w zajęciach przewidzianych w programie kursu.

Od 01 kwietnia 1981 r. do końca okresu objętego sporem, tj. do dnia 31 lipca 1994 r., wykonywał prace naprawcze przy pojazdach mechanicznych – samochodów, dźwigów, wózków mechanicznych. Praca była wykonywana na dwóch halach i ubezpieczony na obu pracował.

W początkowym okresie pracy, w warsztacie nie było w ogóle kanału najazdowego. Pojawił się on dopiero kilka lat później. Ubezpieczony jeśli należało naprawiać podwozie, pracował pod samochodem leżąc na ziemi. W późniejszym okresie pojawił się podnośnik hydrauliczny. Inne naprawy wykonywał pracując z boku samochodu albo na samochodzie. Mechaników w warsztacie było ok. 7-8 na ok. 30 samochodów do naprawy. Mechanicy, w tym ubezpieczony, wykonywali prace ślusarskie (narzędziami ślusarskimi), mechaniczne, a gdy nie było pracy naprawczej wykonywali prace lakiernicze – natryskowe lub pędzlem. Pracę operatora żurawia ubezpieczony, po uzyskaniu stosownych uprawnień, wykonywał w godzinach nadliczbowych.

W dniu 01 stycznia 1991 r. ubezpieczony R. K. został zatrudniony na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy przez Przedsiębiorstwo (...) S.A. w G. (obecnie (...) S.A.) na stanowiskach mechanika samochodowego, operatora żurawia i brygadzysty.

W dniu 01 lipca 1991 r. ubezpieczony zawarł kolejną umowę o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora żurawia, mechanika samochodowego, brygadzysty, która aneksem z dnia 30 grudnia 1991 r. została przedłużoną od dnia 01 października 1991 r. na czas nieokreślony. Od dnia 01 kwietnia 1994 r. powierzono ubezpieczonemu obowiązki ślusarza, mechanika samochodowego, operatora żurawia i brygadzysty na Dziale Remontowym. Ubezpieczony w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w G. pracował do 31 października 2008 r.

Dowód: kopie akt osobowych z okresu zatrudnienia we (...) (...) w G. k. 33-48 akt sprawy: umowy o pracę, angaże, umowa z 30.01.1987 r., świadectwo pracy, akta osobowe z okresu zatrudnienia w

Przedsiębiorstwie (...) S.A. w G. oraz kopie z tych akt – k. 49-62: umowy o pracę, angaże, zeznania świadków W. M. protokół skrócony k. 74-75 00:04:44-00:16:26, L. K. protokół skrócony k. 75-76 00:16:49-00:26:00, zeznania wnioskodawcy protokół skrócony k. 76-77 00:28:43-00:36:46 – płyta cd. 78 a.s.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

I. Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach pozwanego organu rentowego, jak również w aktach osobowych ubezpieczonego z obu spornych okresów zatrudnienia, których kopie ubezpieczony przedłożył do akt sprawy, a których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił również w oparciu o zeznania świadków W. M. i L. K., które ocenił jako szczerze, logiczne, wyczerpujące a tym samym wiarygodne.

Nadto, Sąd ustaleń dokonał na podstawie zeznań ubezpieczonego, które również uznał za wiarygodne, albowiem były jasne, spójne, a nadto korespondowały z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i zeznaniami świadków.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że spór w sprawie dotyczył nie tyle samych faktów, ile ich interpretacji (uznania co stanowiło pracę w szczególnych warunkach), choć koniecznym było wyjaśnienie rzeczywistych czynności wykonywanych przez ubezpieczonego w spornym okresie zatrudnienia.

II. Prawna podstawa rozstrzygnięcia:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych żadne z odwołań skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do rozważenia czy przedstawione okoliczności faktyczne dotyczące pracy ubezpieczonego są wystarczające dla uznania, iż praca wykonywana przez skarżącego w spornych okresach była pracą w szczególnych warunkach.

Poza sporem pozostawało natomiast, że wnioskodawca spełnia pozostałe kryteria prawa do świadczenia, tj. ukończył 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się wymaganym okresem ogólnego stażu pracy, oraz złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1. legitymują się okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
2. mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
3. nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie

określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Przepis art. 32 ust 2 zaś stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.), zwane dalej rozporządzeniem. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym te okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

W wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w dziale XIV pod poz. 16 wskazano jako prace w warunkach szczególnych „prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych”.

Tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby ubezpieczony w spornych okresach zatrudnienia wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w szczególnych warunkach odpowiadające charakterem i zakresem pracy wskazanej w wykazie A, w dziale XIV pod poz. 16.

Należy przypomnieć, iż zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.01.2012 r. (sygn. III AUa 1434/11, za: LEX nr 1111998), dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez pracownika stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Powyższy pogląd tutejszy sąd w składzie rozpoznającym sprawę w pełni podziela.

Z materiału dowodowego w sprawie nie wynika, aby w spornych okresach zatrudnienia ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace mechanika **w kanałach remontowych** przy naprawie pojazdów mechanicznych.

W ocenie Sądu do okresów pracy w szczególnych warunkach można zaliczyć ubezpieczonemu jedynie około roczny okres pracy na stanowisku operatora dźwigu (od wiosny 1980 do 01 kwietnia 1981 r.) – jako pracę kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów (wykaz A, dział VIII transport, poz. 2 rozporządzenia z 1983 r.). Natomiast brak jest podstaw do zaliczenia któregokolwiek z wnioskowanych okresów na stanowisku mechanika samochodowego.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika bowiem, aby ubezpieczony powierzone mu czynności na stanowisku mechanika wykonywał wyłącznie w kanałach remontowych. Jak wynika ze zgodnych zeznań ubezpieczonego i świadków, w początkowym okresie pracy w warsztacie kanału nie było w ogóle i wówczas czynności naprawcze i ślusarskie przy pojazdach ubezpieczony wykonywał pod samochodem na ziemi, czasami korzystając jedynie z podnośnika, obok samochodu, na samochodzie. Zwrócić również należało uwagę na fakt przyznany zarówno przez świadków jak i wnioskodawcę, że nawet, gdy kanał w warsztacie się pojawił – był to jeden kanał, natomiast mechaników było 7-8 i jednorazowo ok. 30 samochodów do naprawy, co czyni wysoce nieprawdopodobnym, aby ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace mechaniczne w kanale remontowym. Poza tym zarówno ubezpieczony, jak i świadkowie wskazywali, że jak pojawił się warsztat były dwie hale i w jednej hali był kanał, a w drugiej odbywały się prace blacharsko lakiernicze, które nie wymagały kanału i to powoduje że nie można uznać, że praca odbywała się stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Żadna z przesłuchanych osób nie twierdziła też, że ubezpieczony od czasu pojawienia się kanału najezdniego pracował tylko w nim. Wręcz przeciwnie, wskazywali, że pracował w różnych miejscach.

Podsumowując, stwierdzić należy, iż prace ubezpieczonego przy naprawie pojazdów mechanicznych nie były wykonywane stale w kanałach remontowych, a tym samym nie można uznać, że były wykonywane w warunkach o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.) i załączniku do niego. W związku z tym za prawidłowego należy uznać stanowisko organu rentowego, że staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych jest krótszy niż wymagany ustawą, a zatem ubezpieczony nie spełnił wszystkich wymogów do przyznania mu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W konkluzji z przytoczonych względów i w oparciu o argumenty podnoszone powyżej Sąd Okręgowy, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i cytowanych wyżej regulacji oddalił odwołania ubezpieczonego od obu zaskarżonych decyzji.